

A viharszívű Mya Mavis

Pippa Kenn-trilógia 2.

fine
selection

K E M E S E F A N N I

K E M E S E F A N N I

A viharszívű Mya Mavis

Pippa Kenn-trilógia 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Apának és anyának,
a csendes, büszke szurkolóimnak.*

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

A viharszívű Mya Mavis megírása sokkal magányosabb és rögzesebb folyamat volt az első regényemnél. Az, hogy leírhatom ezeket a sorokat, jelzi, hogy végül megtört a második kézirat átok.

Helena Silence, remélem, még sokszor és sokat írunk együtt szombatokként a könyvtárban; inspirálnak a billentyűzetkopogást megszakító beszélgetéseink. Moskát Anita, sosem lehetek elég hálás a gondos munkáért és az útközben kapott tanácsaidért. Igazi kincs vagy!

Szilvit köszönet illeti többek között az építészeti kóstolóért, Melindát, amiért a kontinens másik felén sem feledkezett meg sem Pippáról, sem rólam. Zenka, megerősítetted, hogy jó irányba tartok, remélem, hamarosan én is olvashatom a regényeidet. A blogger branccsal mindig öröm együtt lenni. Lupi, a közös ebédek és jó dumálások feledhetetlenek; Kelly, csodás, amit a blogturnéval létrehozta. Szuperek vagytok! Köszönöm Varga Beának, hogy tartja benem a lelket, amikor kell, és Katona Ildikónak, hogy Pippa folytatása eljuthat a könyvespolcokra.

Apa, mindenkinél előbb tudsz a fordulatokról, mégis százszor újraolvasod az írásaimat, ha arra kérlek. Erika, a folyamatos érdeklődésed ösztönöz, hogy csipkedjem magamat a folytatással.

Balázsom, Te vagy itt az igazi hős: a saját bőrdön érzed minden örömét és kínját, milyen együtt élni egy író emberrel. Hagyján, hogy kitartasz, de még büszke is vagy rám. (Szerintem egy regény lapjairól léptél ki hozzám, más magyarázatom nincs.)

A családom igazi szikla. Nélkületek semmi sem menne!

*A jövő állandó.
Nem lehet megváltoztatni.*

Prológus

Néhány héttel korábban

Mya Mavis

A SÁPADTAK FEHÉR FOLYAMA ÚGY ÖNTI EL A KOLÓNIÁT, mint a kiömlő tej.

Kiválnak a házakat ellepő porfüggönyből, szürke felhőt húznak maguk után, lábuk csupa seb a törmeléktől. Dühösen ordítanak, hangjuk visszaverődik a háztetőkről, talpuk csattan a kiüresedett utcák jeges kövén. Az utcai szolárlámpák fénye gyertyalángként reszket a sötétben...

A lyuk majd' tiz lakóház széles a falon. Remeg a föld, ahogy sok tonna törmelék zuhan a peremutca házaira. Cseng a fülem a fémcsikorgástól, a beton roppanásától, és mintha egyszerre kitörne vagy száz ablak. Feltárul a kinti erdő kopasz lombszintje, majd a felkavarodó betonpor eltakarja a leomlott falszakaszt.

Egy lány megragadja a vállamat. Sárga a szeme...

Felriadok. Nagyokat lélegzem, míg a földes avarillat megnyugtat. A mennyezetről sűrűn fonott levélkígyók lógnak; a levelek már

kiszáradtak, de még érzem rajtuk az őszt illatát. Anya szerint a természetes anyagok segítenek a *jelenben* maradnom, ha lidérces álmomból riadok.

A kolónia falak nélkül olyan lenne, mint kagyló, amelyet nem véd héj. Felsejlik előttem az álombéli magas lány, akit a valóságban sosem láttam korábban. Kenn szeme sárga és szigorú, akár a ragadozó madaraknak. Jobb szemöldöke forradásban folytatódik, mely végigsiklik a halántékán a füle tövéig. Íjat tart a kezében, és nem idegen számára a fegyver, mintha őrszem lenne.

Megborzongok, ahogy a jövőrészek és az álombéli lárma elhomályosul. Hamarosan hiába próbálok majd szabadulni tőlük, belém égnek, ott lesznek velem minden percben, amíg a valóságban bekövetkeznek. Megdörzsölöm a vállamat, még mindig érzem a lány ujjait.

Felülök az ágyban, a szoba hűvöse megcsapja izzadt hátamat. Az utcai szolárlámpák fénye hosszú árnyékokat rajzol a falra. A LED-égők erőtlenül pislákolnak, a szolárakkumulátorok már majdnem lemerültek. Hamarosan kopogtat a hajnal.

– Csak álmodtam! – suttogom az üres hintaszéknek, ahol anyának kellene ülnie.

Anya nem válaszol. Sosem válaszol. Hangját már csak a kápolna előtt hallom, de talán az sem több a szél susogásánál.

Álomnak kell lennie. Nem kezdődhet újabb jövőciklus, hiszen a lány nem él itt a kolónián. Persze ez nem azt jelenti, hogy nem is fog. A szeme árulkodó, talán Hazel vagy Phil jövőbeli lányát látom. A lányt Pippának hívják. Az álom elején egyre csak ismétlgetem a nevét, de hiába könyörgök, hogy várjon, elrohan előlem. Meg kell kérdeznem Hazeltől, hogy viszonyul a Pippa névhez.

Senkinek sem mondhatom el, hogy évtizedek múlva tényleg leomlik a fal. De nem most fog megtörténni, nem a közeljövőben.

– Csak álom! – suttogom, és homlokomra szorítom a kezemet, mintha így bent tarthatnám a gondolatot a fejemben.

Nem győzőm meg magamat, a Mavis-átok sosem hazudik. Viszszafekszem, orromig húzom a takarót, a juharleveleket számolom a füzérben. Már szendergek, amikor az egyik levélkígyó megrázódik, levelei egymáshoz simulnak, pikkelyes páncéllá erősödnek. A kígyó tekergőzik a plafonon, kitátja méregfogas száját, lebukik felém, felém... Behunyom a szememet, és a rémálmot választom a káprázat helyett.

Mert most az egyszer álom volt, nem látomás.

Álom, nem látomás.

1. rész

Álmok

Négy évvel korábban

Drága Wyattem!

Elfogott ez a rossz érzés, ugyanolyan erősen és nyugtalanítón, mint a nagy tűz napján. Őrütség az egész, mégis írnom kell, hogy almaszedés után a komposztba dobhassam a levelet. Megkönnyebbülten nevetni fogok, ha a Mavis-átok most az egyszer téved.

Aggaszt Mya viselkedése az utóbbi időben. Mióta vörösbe fordult a haja, titkolózik, és folyton bezárkózik a szobájába. Többé már nem beszél nekem az álmairól. Talán nem kellene aggódnom, a korral jár.

Wyatt, remélem, tudod, hogy szeretlek, és örökké hálás leszek a támogatásodért. Csodállak, amiért úgy szereted Myát, mintha a saját lányod lenne. Amiért, még ha kételkedtél is, megtartottad a Mavisek titkát.

Kérlek, sőt nem is, könyörgök: ha bármi történne velem, segítsd továbbra is a lányunkat. Mondd el neki minden áldott nap, hogy mennyire szeretem, és milyen büszke vagyok rá. Tartson ki, bármit is hozzanak az éjszakák. Semmi, de semmi nem az ő hibája.

A jövő állandó. Nem lehet megváltoztatni.

Örökké csókol,

Margie

Pippa Kenn

A RÉGMÚLT IDŐK emberbőrbe bújt istene ácsorgott az ágyam lábánál. Résnyire nyitott szemem előtt elmosódott Jupiter Day alakja, mégis rögtön felismertem őt a digitális újságok mozgóképeiről, melyeket gyerekkoromban láttam. Jól emlékszem, az újgenerációs géntechnológia atyjának hirdették őt. Az elmúlt másfél évszázad meghajlította és összetöporította Jupiter Day testét, elkoptatta harcias kisugárzását.

Álmodsz! Nincsenek halhatatlanok.

– Hipotézis: öröklött rezisztencia a VRB3-as altatónövényre – alapította meg a doktor. Bosszúsan megfenyegetett egy fekete gömböt a plafonon. – TaMi, meddig fut még a génállomány-összehasonlítás Sophia Izard és Pippa Kenn között?

– Uram...

– Csak költői kérdés volt, gépszajha! Állítsd át az alany adagolóját VRB4-es altatóra!

– Igen, uram! – mondta a közömbös női hang, amelynek nem tudtam azonosítani a forrását. Kínlódva felemeltem fejemet, a szoba hullámzó élei lassan kiegyenesedtek. Rubennek nyoma sem volt, ahogy a nőnek sem. Az ablaktalan szobát műszerekkel tömték tele; a fali okosüvegtáblán számok és betűk lüktettek. Jupiter Day a kesztyűjére szorított korongokkal mozgatta a digitális ablakokat, néha parancsszavakat vetett a gömbnek, és hűmmögve figyelte a váltakozó képeket. Beleszédültem a sebességbe, de úgy tűnt, a doktornak nem esik nehezére összpontosítania.

– Majd megpusztulok egy csésze kávéért – morogta magában.

– Honnan tudja anyám nevét? – Megnyaltam felrepedt számat. A vér ízétől felfordult a gyomrom.

Jupiter Day szúrósan végigmért.

– Az anyádét? Az összes felmenőd nevét tudom egy csepp véredből. Ha lefut az orvosi modell, minden öröklött tulajdonságodat megismerem. Megmondhatom, milyen betegségekre vagy hajlamos, és melyik fiúval ideális ivadékokat nemzened az optimális tulajdonságörökítés és egészséges emberállomány fenntartása érdekében.

Hunyorgott izgalomában, én alig értettem szavait.

– Aludj! – parancsolta. – Az új tulajdonságod még nem épült be, fájdalmas lenne ébren kívárni.

Álmodsz!

Biztosan? Kelsei figyelmeztetett a titkos kísérletekre.

– Hol vagyok? – nyögtem, de valójában nem számított. – Kijutok innen!

– Még nem végeztem veled – nevetett Jupiter Day. Felnézett a gömbre. – Tíz milligrammallyal növeld az altatókeverék koncentrációját!

– Azonnal, uram!

Észrevettem a falba épített hangszórókat. A nő máshonnan beszélt, és a gömbön át figyelt minket.

Ki kell jutnom innen, mielőtt elalszom az altatótól. Ökölbe szorítottam a kezemet; egy örökkévalóságig tartott. Mindkét csuklóm az ágy korlátjához szíjazták, kezemre fehér kesztyűt húztak. A könyökhajlatomat mérges véraláfutások csúfították el, közepükön lila tűszúrásnyomok. Karomat műanyag cső kötötte össze egy fekete dobozzal.

Fogoly vagyok! Istenem, fogoly vagyok!

A képernyőn pirosra váltott a dobogó szív, amely ugyanarra az ütemre pulzált, mint az enyém.

– Küldd be Iant! – kiáltotta a doktor a gömbnek.

Elkezdtém kihúzni a kezemet a szíjből, kesztyűm ráncokba gyűrődött, hátramaradt, mint a banánhéj. Felszisszentem, a szív lenyúzta a bőrt a kézfejem.

Az ajtó a falba csusszant, és egy *óriás sápadt* rontott be a szobába. Kiszabadultam a szíjből, de a szörnyeteg a torkomnál fogva leszorított, hiába próbáltam ellökni a kezét. Hófehér haja a szemébe hullott, ajkát ínyéig húzta. Fuldokoltam, a torkom benyomódott.

– Meg ne fojtsd! – kiáltotta a doktor. – Csak fogd le!

A sápadt a doktor szavain csüngött. Karmoltam, ahol értem; végigszántottam az arcát, mire üvöltve hátratántorodott, és elsodorta a műszereket. Csengett a fülem a csörömpöléstől. A nyomás eltűnt a torkomról, köhögtem. El kell tűnnöm innen! Ha a sápadt felocsúdik, megöl.

A fehér takarón *rozsdavörös* foltok burjánzottak. Egy *rozsdavörös* vércsepp végigfolyt az alkaromon, majd lecsöppent a könyökömről. A vér a kézfejem lehorzsolt bőrből eredt. A húsból egy sápadt vére folyt; körmeim sápadtkarom-kezdemények voltak, elkeskenyedtek és hosszúra nyúltak. A takaróba töröltem a kezemet, de nem változott vissza emberivé.

– Mit csináltak velem?

Az ágy belerázkódott a reszketésembbe. Nem adtam fel a dörzsölést, mert nem lehetett az én kezem, a vérem, a karmom.

A doktor az oldalamnál termett, egy pissenés, és elszibbadt a nyakam. Egész testemben elterjedt az erőtlenség. A feketeség.

•

Amikor visszazökkentem a valóságba, fénypöttyök cikáztak a falakon. Az okosüvegtábla egy elfeledett városról fennmaradt mozgóképet

vetített. A szilánképiletek szikráztak az alkonyi fényben, őrdónok legyeskedtek körülöttük, a messzeségben roppant gátak húzódtak. Az elektromos autók felett gyorsvonal suhant magasított pályáján. A vagonperonok leváltak az oldaláról, és lassítva bekanyarodtak az üvegrengetegbe.

A kép felé nyúltam, nyomban összetört a pillanat. Kézfejemet bepólyálták, csuklómon seb karkötők, ujjam végén rozsdavörös, csepp alakú karmok. A másik kezemről lerángattam a kesztyűt: azért húzhatták rám, nehogy megsértsem a doktort. Vagy magamat.

Emlékeztem, ahogy Kutyaorru mögött lovagoltam a hegyről lezúduló sápadthorda előtt a kolóniára. A sziréna rikoltásától még mindig csengett a fülem. Emlékeztem, milyen volt az alagútból nézni, ahogy sápadtak rohannak a felszínre nyíló lyuk felett. Rubenre várni, vére melegét érezni a hasított sebekben. A nagybátyám sárga szemébe nézni. Blake magasba lendülő ökle volt az utolsó emlékem.

A kolónián vagyok, biztonságban a sápadtaktól.

Kelseinek igaza volt, idebent nem ők jelentik a veszélyt. Lerúgtam a takarót magamról, lesoványodott combomon nem volt heg, a bokámat minden nehézség nélkül mozgattam. Amikor lezuhan-
tam a lóról, nem tudtam lábra állni, most meg nyoma sem maradt a sebesülésnek. Sokkal jobb sebgyógyító fűjük volt, mint nekem az erődházban.

Mellkasomra szorítottam a kezemet, tenyeremen éreztem szívdobogásomat. Szívem ugyanazt a mocskot keringette, amit generációk óta gondolkodás nélkül kiontott a családom. Ha megkarcolnám magamat, leterítene a láz és a szomjúság? Ha dühbe gurulok, véglegesen a fejemben ragadok, akár a sápadtak?

Mi lesz, ha sápadttá változom?

– Tudok beszélni – suttogtam. – Nem vagyok sápadt.

Mit szól Ruben, ha meglátja? Mi van, ha vele is ugyanazt tették?

Ruben nem volt eszméleténél, amikor utoljára láttam az alagútban. A sápadtak húsig karmolták, ahol érték; bőre ragacsos volt a vértől. A mezőn elmondtam Rubennek, hogy szeretem. Vétek lett volna elszalasztanom az utolsó alkalmat, ami az életünkből maradt. A hordától rengett a föld; a kolónia faláról záporozó puszkagolyók apró földrögöket vertek fel mellettünk. Azt hittem, meghalunk.

Meg kell találnom Rubent!

Figyeltek engem. A szobából kivitték a műszereket, az ágyon és az üvegtáblán kívül csak a fekete gömb volt a helyén. Legördültem az ágyról, talpam csattant a kövön, a támlába kapaszkodtam, amíg legyőztem a szédülést. A lábujjaimon vastag, tompa szélű és rozsdavörös volt a köröm.

Hálóingem a lábszáramat súrolta, kezemet elrejtettem a ruha ráncaiba. Szemmel tartottam a fekete gömböt, amíg a kilincs nélküli ajtó mellett, az irányítópanelt keresve végigkopogtattam a falat. Nem találtam semmit, a fémajtónak feszültem, egyre lejjebb csúsztam az erőlködéstől, de meg sem moccan.

– Nyílj ki! – suttogtam. – Nyisd ki!

Az ajtót szisszenve beszippantotta a fal, és kizuhantam a folyosóra. A pólyált kezemre érkeztem, a fájdalomtól elakadt a lélegzetem. A mennyezeten LED-ek sorjázta, a padló tisztán ragyogott. A fekete gömb itt is figyelt. A folyosón Blake három összetolt széken hortyogva aludt, lába a földre lógott, fekete bőre elütött a faltól.

Rohadék!

Talpra ugrottam, két lépéssel Blake mellett termettem. Öklömet a magasba lendítettem, hogy arcon csapjam, ahogy ő engem. Blake

miatt történt az egész! Ha eszméletemnél vagyok, nincsenek sem karmok, sem rozsdavörös vér.

Mégsem húztam be neki, mert megállított egy felismerés: majdnem megöltem Blake-et, amikor először találkoztunk. Rubent fenyegette a késével, rálöttem, hogy megállítsam. Meglepett a gyorsaságával, és a töltény csak súrolta a nyakát. Szerencsére elvitettem, mert Blake nélkül a sápadthorda martalékaként végezzük.

Elhátráltam a férfitől, hangtalanul léptem, mint egy szellem. Nem tudtam, hogy Blake engem akar bent tartani, vagy mindenki mást kint.

Egy ajtó hussanva kinyílt mellettem, de senki sem jött, ezért óvatosan benéztem rajta. Nem szoba volt a túloldalán, hanem egy sötétségbe felvezető lépcsősor. Friss levegőt szagoltam, hajamba szellő kapott.

Lábujjhegyen lépkedtem felfelé, combizmom sajgott a lépcsőzéstől. Olyan elpuhult voltam, mint a kemény téli hónapok végén az erődházban. A hátam mögött bezáródott az ajtó. A falnak támaszkodtam, szemem azonnal hozzászokott a sötétséghez. A szívem dumm-dummján túl halk neszek értek el hozzám.

A lépcső hideg folyosóra vezetett, talpam mintha jeget érintett volna. A folyosó túlsó üvegfalán lámpafény szűrődött be, az utcán épületek sorakoztak szabályosan egymás mellett. A városban élők az éjjelből nappalt csináltak. Retteghettek a sötétségtől, ha éjszaka is ennyi energiát fecsérelnék a világosságra.

Beszélgetés foszlányait csíptem el a szomszédos szobából. Nem is olyan régen mindent megadtam volna emberi hangokért, most csak elővigyázatosságra sarkalltak.

Ruben! Hol találalak? Merre induljak?

Kiléptem a folyosóra, mire becsapódott mögöttem a második ajtó is. Még a halottakat is felriasztotta volna a csattanás. A szobában félbeszakadt a csevej. Az illesztéseket kerestem, de a fal nem tűnt többnek falnál. Megpördültem, hogy meneküljek, de egy alacsony lány elállta az utamat.

Sárga szeme volt, mint nekem. Ezért nem ütöttem le.

– Pippa, erre!

Hallottam már a hangját, találkoztunk az alagútban. Megragadta a csuklóm, és berántott egy még hidegebb terembe.

A lány reszketett, szájára tapasztotta a kezét, kuncogás szökött ki az ujja között. Rettegtem, hogy szökésen kapnak, ez a lány meg a világ leggondtalanabb nevetését próbálta magába fojtani.

– Gyere!

A szoba közepén terpeszkedő, letakart szék mögé húzott. Egyetlen rántással kiszabadíthattam volna a kezemet, mégsem tettem. Ha rokonok vagyunk, talán könnyebben rávehetem, hogy elvezessen Rubenhez.

Éppen csak lebuktunk a szék mögé, amikor kinyílt az ajtó. Lassan kilestem a lepedő alól kiálló lábtartók között. Egy gyönyörű, szigorú nő végigpásztázta a szobát. Tekintete a sötét sarkokon időzött legtovább, mintha olyasmi felbukkanását várná, amiről tudta, hogy nem létezik.

– Hester? – kérdezte a folyosóról egy vékonyka hang.

– Csak a huzat, Brooklyn, ahogy mondtam, de persze ki kellett nyitnod azt az ablakot – dohogta Hester, és behúzta maga mögött az ajtót. – Nem bujkálnak sápadtak a vizsgálóban. Ha még egyszer a barbár fiúk szobája környékén ólálkods, istenemre mondom, napokig ágytálatat takaríthatsz az elfekvőben!

Felsóhajtottam, ahogy Hester zsörtölődése elhalt a folyosón.

– Már azt hittem, sosem jössz fel! – suttogta a lány. – Itt várok rád az idők kezdete óta. Van fogalmad róla, mit tesz az anyám, ha kiszúrja, hogy megszegtem a szobafogságot? Az ágyhoz láncol, az biztos. Na jó, ezt még én sem hiszem el!

Elnevette magát. Gyorsan beszélt, összpontosítanom kellett, hogy kövessem a mondandóját.

– Hazel vagyok, az új unokatestvéred. Mármint az egyik. Phil a másik; csomagban adnak minket, mert ikrek vagyunk. Persze nem a csillagjegyről beszélek, hanem hús-vér ikertestvérségről. Anyám sem ennyire ijesztő, nem kell tőle félni, még ha ágytálmossal fenyegetőzik is.

Hazel a rokonom. Sőt, egy kicsit az a nő is, aki az imént benézett. Gyorsan utánaszámoltam az újdonsült rokonságomnak: van egy nagybátyám, két unokatestvérem, meg az anyjuk. Az négy. Meg én. Az már egy egész szép kis *család*.

Egy igazi család.

El akartam mondani Hazelnek, hogy róla is álmodoztam magányomban. Millió kívánság és gondolat életre keltette őt. Meg akartam ölelni, és sosem elengedni. Mesélni neki, és meghallgatni mindent az eddigi életéről.

De aztán lehűlt bennem a lelkesedés. A boldogságért mindig adnom kellett valamit. Az életemért anyámat, egy boldog születésnapért apámat. Az élet mit ragad el egy egész családért?

– Pippa vagy, tudom – mondta Hazel, és bátorítóan rám mosolygott, majd kezét nyújtott. A kézkötésemet birizgáltam a hátam mögött. Inkább lecsíptem volna az ujjamat, mint hogy Hazel láthassa a karmokat.

Hazel megmozgatta ujjait az orrom előtt, mintha egy felborult bogár ízelt lábai lettek volna. Körmei halvány rozsdabarna színe azt

mutatta, nem teljesen emberiek, de nem is olyan ocsmányak, mint az enyémeik.

– Anya csak hordozza a méregellenálló képességet, nála nem választódott ki a tulajdonság. Apának beültették, miután ideérkezett. Így örököltem meg. A gyorsan növekvő karmok, a vérszínezék és a testnedvek összetételének változása elkerülhetetlen mellékhatások. Fogalmad sincs, milyen szerencsések vagyunk!

Megnéztem a hegyesedő karmaimat. A tulajdonságot a sápadtakról lopták, azoktól, akik elvették a családomat, és megölték apámat. Most pedig bennem keringett a vérük, és karmaim nőttek, akár csak nekik.

Szétterpesztettem ujjaimat Hazel előtt.

– Valaki vissza fogja csinálni, amit velem tett – szűrtem a fogam között.

– Bolondság lenne visszaadni! A Vörös erdő egyre terjeszkedik, de Jupiter Day megtalálta a módját, hogy megvédjen minket. A tulajdonság nem öröklődik olyan nagy százalékban, mint kellene, de így is a népesség majd' harmada...

– Ki *kell* venniük!

Hazel pillantása óvatos lett. Lábát maga alá húzta, mintha bármelyik másodpercben ugrania kellene. El. Tőlem.

– Akkor meghalsz. Majdnem elpusztított a mérgezés. A vörös fák mérge felgyűlik a szervezetben, és képtelenség szabadulni tőle. A sápadtak sterilek, nem hordanak ki utódokat, de fejlődtek. A testükben az életkapszula megtanulta szétbontani a mérget, alkalmazkodott a megváltozott környezethez. A mellékhatásokat pedig eszközként kezdték használni.

– Mit érdekel engem? – Elakadt a szavam. A düh miatt? Máris sápadttá változom? Le kell higgadnom!

– A szérumra jól reagált a szervezeted, de az csak átmenetileg elég a vörös fák mérge ellen. Itthon a génjeidbe kódolták a védekezést. Így is évekbe telik, amíg a szervezeted leadja a mérget.

– Nem hiszek neked!

Hazel sértődötten megvonta a vállát.

– Sajnálom.

Lesújtva meredtem rá. Két hétig bolyongtunk Rubennel a Vörös erdőben. A vándorló horda lehetetlenné tette, hogy visszaforduljunk az erődházba, és nem volt időnk megkerülni a rengeteget. Csak előre mehettünk, a kolónia álmokképe lebegett előttünk, miközben egyre betegbb lettem. Haldokoltam. Feladtam. Kelsei megmentette az életemet, és befogadott a házába. De az eszköz, amit használt, csak az első lépés volt valami sokkal rosszabb felé. Elejétől kezdve becsapott? A kezükre játszott?

– Kelsei kísérletekről mesélt...

– Kísérlet? – szakított félbe Hazel nevetve. – Azt hiszed, kísérleteztek rajtad? A tulajdonság beültetése rutin beavatkozásnak számít. Kelsei generációja komoly áldozatokat hozott, hogy mi élhessünk. De már nem azok az idők járnak. Kelsei született lázadó, ha nem vaktában fogan a fia, ahogy anya mondogatja, teljes értékű gyereke lehetett volna. Kelsei esete is bizonyítja, hogy miért kell alaposan ellenőrizni a terhességeket.

Elfintorodott, mintha ráléptem volna a lábujjára.

– A lényeg, hogy többé nem kell félned a mérgezésről! – Hazel meglapogatta a vállamat. – Igaz, hogy a barbárfivérek gyűjtik a forradásokat a mérgezés ellen? Vagy ez csak egy újabb őrszempletyka?

– Barbárfivérek? – Ruben egy időben gyűjtötte a sápadtforradásokat, de nem volt barbár. Olvastam barbárokról.

– Hát, Ruben és Gage. Úgy tudom, testvérek.

– Gage? – Biztosan rosszul hallottam.

– Lehet, hogy Gabe-nek hívják...

– Gage meghalt. Nem élhette túl felszerelés nélkül a kolóniára vezető utat.

– Úgy tűnik, mégis. Ereje teljében van, majdnem megölte az egyik ápolót, amikor külön szobába akarták tolni Rubent. – A fogát csikorgatta. – Az anyám is lehetett volna az az ápoló, szerencse, hogy nem volt beosztva. Különben kikapartam volna a barbár szemét, már ha túléli, amit apa tett volna vele.

Gage meghalt. Nem sokon múlt, hogy Ruben is odavesszen. Az erődház tisztásáig üldözték a sápadtak a tizenhetedik születésnapom éjszakáján. Ha nem ébredek fel a röhögésére, a sápadtak darabokra szaggatják. Gage-et nem találtuk meg, és Gage sem talált el hozzánk. Biztosra vettem, hogy meghalt.

– Meg kell találnom őket – suttogtam. *Látnom kell, hogy igazat beszélsz!*

– De hiszen be kell pótolnunk tizenhat évet!

– Meg kell találnom Rubent.

– Jól van, el ne mondd még egyszer! – mondta bosszúsan. – Véletlenül éppen tudom, merre keressük őket. Sokéves rutinom van anyám kicselezésében, szóval megoldjuk.

Hazel a kijáráthoz osont. Követtem őt, de megszedültem, úgy tűnt, a szoba falai meggömbülnek.

– Mit csinál, ha rajtakap? – kérdeztem. Lelki szemeim előtt ablaktalan tömlöcök, nyújtók, karók és hurkos kötelek lebegtek. Csupa ilyesmit használtak más korokban.

– Lenyom egy prédikációt olyasmiről, amit meg kéne tanulnunk. Nagy tapasztalatot szerzett a közanyaklub vezetőjeként. Ha nem az anyám lenne, vagy elutasítanám a születésszabályozást, azt hiszem,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

félnék tőle. – Elváltottatta a hangját, és a mutatóujját lengette. – Körelességünk a következő generációnak is esélyt adunk, és az emberi örökségünket ápolunk. Nem azért vagyunk itt, hogy élösköd-jünk a közösségen, hanem, hogy biztosítsuk fajunk fennmaradását.

Elmosolyodott, mintha pontosan értenem kellene, miről beszél.

– Az ő szájából meggyőzőbb, hogy nagy szerepem van a jövőnk alakulásában. Ha anya nem vállalja a közanyaságot, meg sem szü-lettem volna. Nekem is bátornak kell lennem, és áldozatot kell hoz- nom, mint minden nőnek.

Közanya. Ez meg mit jelentsen? Az anyákon közösködnék? Vagy az anyaság valamiféle munka lenne? Belezavarodtam a fejtegetésbe.

Hazel kikémlelt a sötét folyosóra, és magához intett. – Futni fo- gunk!

Mellésántikáltam, lábam zsibbadt a hidegtől, a vékony hálórú- hám nem téli holmi volt. Hazel cipősarka kopogott, ahogy nekilő- dult; minden zörej visszhangzott a folyosón.

Hazel nem ügyelt a csosszanásaira és a rossz légzésére. A vadon- ban száz méterekről elriasztotta volna a vadállatokat, és magához édesgette volna a sápadtakat. Hazelnek sosem kellett félnie – dőb- bentem rá –, vagy a saját vacsoráját le vadászni, komor télre elegendő ételmet és fűtőanyagot felhalmozni. Sosem kellett csendben ma- radnia.

Egyik folyosó a másikba torkollott. Fáztam, összeszorított foggal próbáltam kordában tartani a vacogást. Hazel megállított egy sar- kon. Kilestünk a végén lévő lépcsőre. Kerültünk, de annak a folyo- sónak a másik végén lyukadtunk ki, ahonnan indultunk. A nyitott ajtókon horkolás, köhögés és ágynyikordulás hallatszott. Túl sokan voltak itt.

– *Tudsz szájáról olvasni?* – tátogta Hazel.